

Svajonų  
ROMANAI



CAROL MARINELLI

# Paslapčių našta

*Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys*



**Carol Marinelli  
(Kerol Marineli)**

**PASLAPČIŲ NAŠTA**

Pirmasis serijos  
***Sicilijos Korečiai***  
romanas

Versta iš Carol Marinelli A Legacy of Secrets, 2013  
© Carol Marinelli, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų  
kalbos, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-698-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

# **PROLOGAS**

- Prašau.

Ela nesuskaičiavo, kiek sykių praeityje girdėjo šį žodį, bet žinojo, kad šį kartą prisimins amžinai.

- Prašau, Ela, neišvažiuok.

Ji stovėjo šurmuliuojančio tarptautinio Sidnėjaus oro uosto išvykimo terminale laikydama pasą ir įlaipinimo bilietą, žvelgė į maldaujamas mamos akis, tokias pat gintarines kaip jos, ir vos nenusileido. Kaip paliks mamą vieną vargti su tėvu?

Bet ar galėjo likti po viso to, kas nutiko?

- Turi gražius namus...

- Ne! - Ela buvo nepalenkiama. - Turiu butą, kurį įsigijau vildamasi, kad atsikraustysi pas mane. Maniau, jog pagaliau pasiryši jį palikti, bet nepalikai.

- Negaliu.

- Gali. - Ela neatlyžo. - Padariau viską, kad padėčiau tau išeiti, bet vis tiek nesutinki.

- Jis mano vyras.

- O aš tavo duktė. - Elos akyse plykstelėjo

trandomas pyktis. – Mamyte, jis mane mušė!

– Nes jį supykdei. Nes mėgini priversti mane išeiti... – Mama Australijoje gyveno ilgiau nei trisdešimt metų, buvo ištekėjusi už australo, bet angliškai kalbėjo vis dar prastai. Ela žinojo dar galinti pasiginčyti, bet nebuvo laiko. Ji tik ištarė žodžius, kuriuos ketino pasakyti, ir suteikė mamai paskutinę galimybę iškeliauti. – Skrisk su manimi.

Ela padavė mamai slapta nupirktą bilietą.

– Kaip?

– Pasiėmiau tavo pasą. – Ela ištraukė jį iš rankinės ir įdavė mamai, kad parodytų rimtai nusiteikusi ir viską gerai apgalvojusi. – Jau gali iškeliauti, mamyte. Grįžti į Siciliją ir būti su savo seserimis. Gali gyventi... – Matė, kaip mama svarsto. Ji labai ilgėjosi savo šalies, nuolat pasakodavo apie seseris, ir jei tik išdrįstų išvažiuoti, Ela visaip jai padėtų.

– Negaliu.

Buvo tiesiog beprasmiška, bet Ela kaip įmanydama stengėsi mamą įtikinti. Iki pat registratūros, iki pat išvykimo vartų Ela įkalbinėjo mamą iškeliauti, bet dabar nutarė, kad tema baigta.

– Geros kelionės, Ela.

- Ne atostogauti skrendu, mamyte, - tarė Ela. Ji norėjo, kad mama suvoktų, kaip rimtai ji nusiteikusi, kad išskrenda ne šiaip kelioms savaitėms. - Išvažiuoju ieškoti darbo.

- Bet sakei aplankysianti Siciliją.

- Galbūt. - Ela abejojo. - Nežinau, ar pavyks, mamyte. Norėjau ten nuvažiuoti su tavimi. Ko gero, liksiu Romoje.

- Na, jei vis dėlto nukaksi į Siciliją, perduok nuo manęs linkėjimus tetoms. Pasakyk... - Gabriela akimirką dvejojo.

- Tikriausiai nori, kad patylėčiau. - Ela žiūrėjo į mamą - ji sulauks nemalonumų vien dėl to, kad atvažiavo į oro uostą, ir negalėjo patikėti, kad mama tikisi Elą meluosiant ir tetoms pasakosiant, kaip gerai jai sekasi Australijoje. - Ar prašai meluoti?

- Kodėl šitaip su manimi elgiesi? - paklausė Gabriela, kaip visada darydavo Elai pasipriešinus arba kuo nors suabejojus. Ela tikriausiai didesnė sicilietė, nei pripažino esanti, nes mamai režus iki skausmo žinomą frazę pati norėjo ją pakartoti. Kodėl šitaip su manimi elgiesi? Kodėl stovėjai ir rėkei stebėdama, kaip muša tavo dukterį? Kodėl neišdrįsai apsisukti ir išeiti? Žinoma, ji to nesakė. Nuo tos dienos

Ela jausmų neatskleidė niekam, net mamai.

- Turiu eiti, mamyte. - Ela pakėlė akis į ekraną. - Tikrai metas, muitinės formalumai užtruks visą amžinybę. - Paskutinę akimirką jos balsas lūžo. - Mamyte, prašau...

- Eik, Ela.

Atsisveikindama Gabriela raudėjo, bet Ela neverkė - nuo tos siaubingos dienos prieš du mėnesius neišliejo nė ašaros. Tik apkabino mamą, perėjo muitinę, o paskui sausomis akimis sėdėjo lėktuve greta tuščios sėdynės, jausdama kaltę, kam paliko mamą, bet giliai viduje žinodama negalėjusi nieko daugiau padaryti.

Elai buvo dvidešimt septyneri, ir ji didelę dalį gyvenimo mėgino atitraukti mamą nuo tėvo. Net darbą rinkosi galvodama apie pinigus, o ne apie potraukį.

Ela dirbo poros generalinių direktorių jaunesniaja padėjėja ir pamažu kilo aukštyn, kol tapo asmenine politiko padėjėja. Pastaruosius dvejus metus praleido Kanberoje, baimindamasi to, ką išvys grįžusi į Sidnėjų.

Negalėdama toliau taip gyventi išmainė labai gerą darbą į prastesnį ir įsigijo namus netoli tėvų. Dabar, tiek metų bandžiusi padėti

mamai, Ela suprato privalanti išvykti.

Ji turėjo rekomendacijų ir mokėjo itališkai.

Metas pradėti gyvenimą.

Savo gyvenimą.

Elai netoptelėjo, kad jai reikia pailsėti ir atsigauti po visko, ką teko iškęsti, – vienintelis jos tikslas buvo susirasti darbą.

Tik tai baugiau nei iš pradžių manė.

Buvo sausis, ir karštą Australijos vasarą ji išmainė į šaltą Italijos žiemą. Niekur kitur Ela nematė tiek žmonių, kiek Romoje. Čigonės, regis, nusitaikydavo tiesiai į ją kaskart, kai iškeldavo koją iš viešbučio, bet ji apžiūrėjo lankytinias vietas, buvo apstulbinta Vatikano ir į Trevio fontaną įmetė monetą, kaip prašė mama. Bet kokia prasmė, galvojo Ela, mat mama niekada negrįš.

Traukiniu nuvažiavusi į senąją Ostiją, apžiūrėjo griuvėsius, sustiro vaikštinėdama paplūdimiu ir svarstydamą, kada pradės atsigauti, kada sukurs suvokimas, kad išvykdama pasielgė teisingai.

Nieko nenutiko.

Todėl, užuot sėdinėjusi ir laukusi, Ela išsiruošė ieškoti darbo.

- Nors esate jauna, turite daug patirties,



bet... - Tą patį ji girdėjo visur: taip, gyvenimo aprašymas įspūdingas, bet nors ir bendrauja itališkai, vakar per pokalbį aiškino Klaudija, Ela itališkai kalba per prastai, kad agentūra teiktų pirmenybę jai, o ne kitiems į registrą įtrauktiems asmenims.

- Suprantate geriau, nei kalbate, - pasakė Klaudija. Ji tikrai buvo maloni, todėl Ela nutarė neįsižeisti. - Galbūt jus domina kitoks darbas?

Ela jau ketino atsakyti neigiamai ir papurtyti galvą, bet neturėdama ką prarasti nusprendė būti atvira.

- Filmų pramonė.

- Aktoriams neatstovaujame.

- Ne, ne... - Ela papurtė galvą. - Mane domina režisūra.

Ji tik to ir tenorėjo, bet jai labiau rūpėjo sutaupyti tiek pinigų, kad mama galėtų išsikraustyti. Užuot mėginusi įsibrauti į tą sritį kaip mažą atlyginimą gaunanti valytoja, Ela rinkosi geriau mokamus darbus. Bet šįryt, sėdėdama nedidelėje Romos įdarbinimo agentūroje, suvokė galbūt galinti skirti sau dėmesio.

- Apgailestauju. - Klaudija bejėgiškai gūžtelėjo pečiais, bet kai Ela jau norėjo padėkoti, ji ją sustabdė. - Minutėlę. Turime klientę - Kore-

*Čių medija*, įsikūrusi Sicilijoje, Palerme. Ar apie ją girdėjote?

- Šiek tiek. - Ela ši sritis buvo tiesiog apšėdusi. - Pastaruoju metu jiems puikiai pasisekė su keliais populiariais filmais.

- Generalinis direktorius vardu Aleksandras, dar yra Santas - jis filmų prodiuseris.

- Girdėjau apie jį, - tarė Ela, bet neprisidūrė, kad jis garsėja ne prodiuserio įgūdžiais, o skandalingu elgesiu. Vis dėlto Klaudija atrodo patenkinta gavusi progą juos aptarti.

- Jis pakeitė daugybę asmeninių padėjėjų! - Suradusi aplanką Klaudija užvertė akis. - Taip, būtent Santas ieško darbuotojos, galinčios vykti kartu į filmavimus. Tik reikės pakantumo - jis nuolat papuola į bėdą, be to, garsėja kaip mergišius.

Elai jo reputacija nerūpėjo, ji tegalvojo apie darbą filmavimo aikštelėje. Gal įgytų patirties arba bent už ko nors užsikabintų.

- Galbūt jis bus atlaidesnis dėl italų kalbos, jei pasakysiu, kad kino pramonė jums pažįstama.

- Mano italų kalbos žinios tobulėja, - tvirtino Ela.

- Be to, turėsite kaip reikiant pasitempti.

Šįkart Ela įsižeidė. Vilkėjo labai brangų pilką kostiumėlį – tikty net parlamente, norėjo pabrėžti ji, kita vertus, drabužis pirktas prieš trejus metus, o politikai negarsėja išskirtiniu mados pojūčiu.

– Santas Koretis tikisi nepriekaištingos padėjėjos.

Ela išspaudė šypseną.

– Tapsiu nepriekaištinga.

– Minutėlę.

Klaudija skambino telefonu, o Ela tramdė kylantį susijaudinimą. Mat pirmą kartą iš tikrųjų norėjo darbo, dar niekada šitaip jo netroško, nors skruostai kiek nukaito, kai Klaudija ją nužvelgė ir pasakė: *Taip, ji išvaizdi. Ar medaus atspalvio plaukai tikrai būtinas reikalavimas šioms pareigoms?* – svarstė Ela, klausydama, kaip apibūdina jos plaukus.

Paaiškėjo, kad tai nesvarbu.

– Apgailestauju... – papurtė galvą Klaudija. – Kalbėjaisi su dabartine jo padėjėja, ir nors ji nekantrauja išeiti iš darbo, sako, kad nėra prasmės jus siūlyti. Jis labai reiklus.

– Na, ačiū, kad stengėtės.

Išėjusi iš agentūros Ela užsuko išgerti kavos. Pro langą žvelgdama į šurmuliuojantį Romos

rytą sakė sau, kad kvaila nusivilti dėl darbo, į kurį net nesitaikė.

Ir net jei būtų taikiusis... Ela nužvelgė moteris. Jos pasižymėjo natūralia elegancija, ir jei Santos Koretis rinkosi nepriekaištingas, kartelė čia, Italijoje, keliama labai aukštai. Žvilgtelėjęs į Ela, vilkinčią nuobodų kostiumėlį, jis būtų pateikęs tokį pat atsakymą.

Šiaip ar taip, klausė savęs Ela, ar ji tikrai nori dirbti Sicilijoje, ar tikrai nori prisiliesti prie mamos praeities?

Taip.

Elos širdis neramiai dunkstelėjo, nes ji nebuvo tam pasirengusi. Tačiau išėjusi iš kavinės, užuot puolusi į kitą agentūrą iš sąrašo, pasijuto žvilgčiojanti į gražius drabužius vitrinose ir svarstanti, ką vilkėtų asmeninė Santo Korečio padėjėja. Po kelių akimirkų to paties klausė pardavėjos.

Na, jo vardo neminėjo, tik pasakė einanti į labai svarbų pokalbį dėl darbo. Kiek vėliau Ela prisėdo, kad ilgus garbanotus jos plaukus pakirptų ir sutramdytų, paskui laisvai surištų ties sprandu, be to, padarytų makiažą ir sutvarkytų nagus.

Ankstyvą popietę išsiregistravo iš viešbučio

ir nuskrido į Siciliją. Ji žvelgė į žemę, matytą begalėje išblukusių nuotraukų, kurias vis rodydavo mama. Nors snieguoti kalnai, žvilganti žydra jūra ir pakrantėje dėl vietos besigrumiantys išsikišę nameliai buvo gražūs, Ela nebuvo tikra, ar yra tam pasiruošusi. Bet, priminė sau, juk atvyko čia dirbti.

Nors palikdama lagaminą saugykloje ir žengdama į žiemos saulę Ela manė drąsiausiai pasielgusi išvykdama iš Australijos, šis poelgis taip pat atrodė drąsus. Arba kvailas. Netrukus sužinos.

Ela įlipo į baltą taksį.

– *Korečių medija.*

Ela sulaukė kvėpavimą nerimaudama, kad vairuotojas paklaus adreso arba pasakys nenučiuokiantis, kur tai yra, bet tas viso labo linktelėjo, o Ela iš rankinės išsitraukė veidrodėlį, susiglostė plaukus ir atnaujino makiažą. Nauja žvilganti balta šypsena atrodė nepažįstama. Niekas neatspėtų, kiek jai teko už tai sumokėti – ir ne pinigais.

Paslėpusi veidrodėlį Ela nenorėjo apie tai galvoti, tik nustūmė šalin visas mintis apie tėvą. Taksį sustojus prie *Korečių medijos* dangoraižio vairuotojui sumokėjo labai ryžtinga

moteris, kuri įžengė į elegantišką kondicionuojamą pastatą ir pasakė atvykusi dėl asmeninės padėjėjos darbo.

- *Un attimo, prego*<sup>1</sup>. - Sekretorė paėmė telefoną, ir po kelių akimirų iš lifto išeinančią Elą pritrenkė netikėtas pasisveikinimas.

- *Buona fortuna*<sup>2</sup>! - Neįtikėtinai graži ir apsiašarojusi moteris atkišo Elai juodą kalendorių odiniu viršeliu ir automobilio raktelius, palinkėjo sėkmės dirbant su Santu ir šūktelėjo per petį seną itališką priežodį, kurį Ela kelis kartus girdėjo iš mamos. - Jei vyras mane apgauna vieną kartą, kaltas jis. Jei dusyk, kalta pati.

- Kaip suprantu, atsakymas neigiamas?

Gilus sodrus balsas privertė Elą atsisukti, o tam vyrui išėjus iš kabineto ji per svaiginamą sekundę suprato, kodėl asmeninė padėjėja suteikė jam antrą galimybę. Akivaizdu, kad trečios nesuteikė, mat kuktelėjusi išlėkė pro duris, palikdama Elą vieną su juo....

---

<sup>1</sup> Minutėlę (it.) (čia ir toliau - vert. past.).

<sup>2</sup> Sėkmės (it.).